

а още да го исповѣда тамъ дѣто е увѣренъ че не щѣтъ да го удобрѣтъ, тамъ дѣто може би да не намѣри освѣнъ приемѣхъ, това е една строга длъжностъ; и едно таквось благородно признаване може сѣкоги да става, безъ да смѣтатъ оногози, който го е направилъ, че е станѣлъ проповѣдникъ безъ да си има мѣстото.

Да исповѣдува човѣкъ една голѣма истина на сѣкѣдѣ и сѣкоги е една длъжностъ; защото ако човѣкъ не трѣбува да се надѣва, че тя ще се припознае щомъ се прѣдстави, възможно е обаче да направи духтъ по малко рѣшителенъ въ вѣруванѣето, и тѣй да послужи за приготвяне къмъ вѣстѣржествуванѣето на свѣтлината.

Живѣхъ въ тая стая единъ мѣсець и нѣколко дни. Прѣвъ нощта мѣжду 18 и 19 Февруарня (1821) събудихъ се отъ шумѣтъ на синджири и ключове; видѣхъ да влѣзатъ много хора съсъ единъ фенерь. Първата мисль, дѣто ми се прѣдстави на умѣтъ, бѣше, че идѣтъ да ме удушѣтъ; нѣ до като гледахъ съсъ безпокойство тия образи, графъ Б. . . се приближи до мене съсъ едно обично лице, и ме помоли да се облекъ по скоро за да трѣгнѣ.

Тая новина ме учюди, и имахъ лудината да се надѣвамъ че ще ме заведѣтъ до границитѣ на Пиемонтъ. Рекохъ си: Ще бжде ли възможно да се е распилѣлъ тѣй единъ толкозь голѣмъ облакъ? Ще се наслаждавамъ още съсъ една сладка свобода! Ще видѣж пакъ още драгитѣ си родители, братията си, сестритѣ си!»